

II

„БЕЗСЪНИЦИ“ и „ПРОЗРЕНИЯ“.

Пѣсенъ на пѣсенъта ми. Спрѣхме се върху „голѣмия скокъ“, който прави Яворовъ отъ по-напрешнитѣ си пѣсни къмъ „Пѣсенъ на пѣсенъта ми“, първата — въ „Безсъници“ — резултатъ на вътрешна промѣна, подпомогната отъ външно влияние. Новото индивидуалистично „вѣрую“ на поета тукъ е възвестено съ повдигнатъ тонъ — отричането на миналото е на мѣста дори грубо и рѣзко, характеристиката на социалнитѣ му увлѣчения, макаръ и по сжщество вѣрна, е премного „хиперболизирана“ :

Уста пиянски не едни
въ устата ти рубинови се впиха,
ржце нечисти презъ ония дни
разплитаха, заплитаха, мърсиха
коприната на твоята коса —
въ кървавитѣ на кръвникъ обятия
нима веднѣжъ се ти превива ? ..

Новата философия на скептицизма е изразена съ подчертана категоричность :

Но знай и ти : умрѣха тамъ и дявола и бога...
Напраздно дирихъ и лъжата — Богъ на вселената,
душа въ душата...

Вижда се, въ стремежа си да противопостави сегашното на миналото, Яворовъ чувстви-